

приемливи на българското правителство, но сж били предмет на следнитъ забележки. (Прежде) „Българското правителство не е било длъжно да обезщети г. Деклозиеръ, освенъ до известна степенъ, която ще се опредѣли“. Това е мнението на комисията. Комисията казва: по начало ние приемаме принципа на обезщетението, но това обезщетение трѣбва да стане по размѣръ, установенъ точно лихвата, която ще се плаща, ще бжде 5%. И затова комисията председателствувана отъ г. Абаджиевъ, решава . . .

И. п. Ячевъ (з. в): (Възразява нѣщо)

Министъръ В. Молловъ: Това нѣма абсолютно никакво значение. Ще видите следъ малко това. Имайте малко търпение, ще бждете удовлетворени. (Продължава да прежда писмото)

„Държавата нѣма никакво задължение да плаща обезщетение на агентитъ на предприятието. Оттогава насамъ, въпрѣки всичкитъ постѣпки, направени отъ френската и английската легации, до днесъ не се е получилъ никакъвъ резултатъ и работата е останала до днесъ висяща.

„По заповѣдъ на своитъ правителства, пълномощнитъ министри на Франция и Англия, като обръщатъ вниманието на българското правителство върху приемливитъ условия, които сж му били представени за уреждането на този въпросъ, молятъ последното най-настойтелно да направи нуждното за постигане на едно споразумение въ едно кратко време върху представенитъ бази“ и пр.

Виждате какво е становището на комисията, виждате каква е рекламацията въ случая.

Д. Грънчаровъ (з. в): Г. министре!

Министъръ В. Молловъ: Оставете сега. Ще ме прекъсвате!

Д. Грънчаровъ (з. в): Искамъ да Ви задамъ единъ въпросъ, който има значение за цѣлото народно представителство.

Отъ сговориститъ: Остави бе!

Председателствуващъ А. Христовъ: (Звъни) Моля!

Д. Грънчаровъ (з. в): Да каже г. министърътъ, решението на Министерския съветъ презъ 1921 г. какво е, да се гледа това дѣло отъ този арбитраженъ сждъ между българската държава и г. Деклозиеръ лично ли или между българската държава и правителствата на Англия и Франция? (Възражения отъ сговориститъ)